

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΡΩΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΥΡΗΝΑΙΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

- **Μνημειώδη ιστορικά εκκλησιαστικά κείμενα - ομιλίες του εμιφίλοσφου και λογιωτάτου εν λογίοις αοιδίμου Φαναριώτου Ιεράρχου, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος για την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρουμανία Εκκλησία.**

Αναλογιζόμενοι το άνευ λόγου υπερβολής θεόπνευστον και θεοκίνητον της ακραιφνεστάτης ορθοδόξου εκκλησιολογικής γραφής και συγγραφής του εμιφίλοσφου και λογιωτάτου, εμπνευσμένου και θεία επιφοιτήσει πεπνυμένου Φαναριώτου Ιεράρχου, αοιδίμου Μεγάλου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος (1913-1989), καταλαμβάνει άπαντες τους επιγενομένους βλαστούς του Φαναρίου και της καθόλου Ορθοδόξου Εκκλησίας ανά τα της υψηλίου πέρατα, ίλιγγος μέγας και έτι περισσότερο για το άκρως επίκαιρον των νουθετηρίων διδαχών και εν γένει ιερωτάτων παρακαταθηκών αυτού σε άπαντα τον Ορθόδοξον κόσμον για την διακονία και πραγμάτωση, έργους και ουχί λόγους, της Του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού θείας εντολής «ίνα ώσιν εν», ήτοι για την ευλογημένη, πολυπόθητη και περιπόθητη, Πανορθόδοξη Ενότητα.

Η ενδελεχής και βαθυνουστάτη μελέτη των τριών εκκλησιαστικών κειμένων - ομιλιών του όντως Πανορθοδόξου Φαναριώτου Ιεράρχου, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, που δικαίως και προσφυώς θα ηδύναντο να χαρακτηρισθούν ως «Διαχρονικά Μνημεία Ορθοδόξου Λόγου» και αφορούν την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρουμανία Εκκλησία, αποτελούν κριτήριο και κανόνα Ορθοδόξου εκκλησιολογίας αλλά και κολυμβήθρα Ορθοδόξου εκκλησιολογικού αναβαπτισμού δι' άπαντες, τους εγγύς και τους μακράν, απανταχού Ορθοδόξους κληρικούς και λαϊκούς, ιδιαίτερα δε τους Προκαθημένους των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, ως επί παραδείγματι της υπονομευτικώς, αντικανονικώς και αντεκκλησιολογικώς, δρώσης κατά της Πανορθοδόξου ενότητας θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας και των πειθηνίων και άβουλων φερέφωνων και δορυφόρων αυτής.

Οι εν λόγω τρεις εμπνευσμένες και τω όντι θεόπνευστες αυτές ιστορικές και εκκλησιολογικής πανορθοδόξου πολύτιμου αξίας και σημασίας ομιλίες του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος αναδεικνύουν την μεμαρτυρημένη αλήθεια της αγαστής και ανυποκρίτως φιλαδέλφου εποικοδομητικής και υποδειγματικής συμπορεύσεως και συνεργασίας της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας ως «συνεκδήμου» και «συγκυρηναίου» της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτοδος Εκκλησίας για την προώθηση της Πανορθοδόξου και Διαχριστιανικής Ενότητας καθώς και για την σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ως περιτράνωσ και απευδώς απεδείχθη διά της πολυτίμου συνεισφοράς και εν γένει συνετής στάσεως του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.

Δανιήλ τόσο προσυνοδικώς όσο και κατά τις εργασίες της εν έτει 2016 συγκληθείσης Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Τα διαχρονικώς μνημειώδη αυτά κείμενα των τριών εκκλησιαστικών ομιλιών με τον ιδιαίτατα σήμερον επίκαιρο και διά πολλούς ελεγκτικώς νουθετήριο και διδακτικό χαρακτήρα, του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος είναι τα εξής: α) Η Προσφώνηση προς την Αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου Ρουμανίας, η οποία ελέγχθη στον εν Φαναρίω πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου, κατά την εορτή της Αγίας Μεγαλομάρτυρος και Πανευφήμου Ευφημίας ενώπιον του Ιερού Λειψάνου Αυτής (11 Ιουλίου 1974), όπου ετελέσθη η θεία λειτουργία προεξάρχοντος του αρχηγού της Αντιπροσωπείας του Πατριαρχείου Ρουμανίας Σεβ. Μητροπολίτου Μολδαβίας Ιουστίνου, συνιεργούντων αυτό των μελών της Αντιπροσωπείας και Ιεραρχών του Οικουμενικού Θρόνου, β) Η Αντιφώνηση του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος κατά την επίσημη επίσκεψη αυτού στο Πατριαρχείο Ρουμανίας, η οποία ελέγχθη στο Πατριαρχείο Βουκουρεστίου, την 17η Μαΐου 1976, Κυριακή του Παραλύτου, γ) Η Προσφώνηση του Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος προς τον Πατριάρχη Ρουμανίας Ιουστίνο επί τη ενθρονίσει αυτού, η οποία ελέγχθη στο Βουκουρέστι, την 19η Ιουνίου 1977.

Ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνος Μελίτων αναφερόμενος στους ανά τους αιώνες ακαταλύτους και αρρήκτους ιστορικούς και εκκλησιαστικούς πνευματικούς δεσμούς της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας μετά της Μητρός αυτής Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας γράφει ότι: *«...οι δεσμοί των δύο Εκκλησιών είναι πανάρχαιοι, είναι ιερώτατοι δεσμοί. Έχουμε κοινούς αγίους, κοινούς μάρτυρας, κοινήν ομολογίαν της Ορθοδόξου πίστεως επί αιώνας. Χέρι με χέρι επορεύθημεν διά μέσου της ιστορίας. Και εδώ ευρισκόμεθα αυτήν την στιγμήν διά να συνεχίσωμεν την πορείαν προς το μέλλον χέρι με χέρι...»*. Επιπροσθέτως δε επισημαίνει ότι: *«Αι πλάκες του Πανσέπτου τούτου Πατριαρχικού Ναού εισί μάρτυρες των βημάτων των ηγεμόνων της Μολδαβίας και της Βλαχίας, των βημάτων Ιεραρχών των Παραδουναβίων Χωρών, τα δε στασίδια ταύτα, τα κατέναντι του Πατριαρχικού Θρόνου, καλούνται παρ' ημίν, εν τω Πανσέπτω τούτω Ναώ, ηγεμονικά στασίδια, αφιερωμένα εις τους ηγεμόνας των Παραδουναβίων Χωρών. Και, λοιπόν, συνεχίζομεν την ιστορίαν, υπό άλλας προοπτικάς, εν επαφή προς την σημερινήν πραγματικότητα, εν εκτιμήσει των αιτημάτων της εποχής μας και, εν τελική αναλύσει, εις διακονίαν της Ορθοδοξίας, της Χριστιανοσύνης και της ανθρωπότητος όλης, της πιστεύουσας και μη πιστευούσης...»*.

Η υπό του Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος οριοθέτηση των αδελφικών, ιστορικών κανονικών και εν γένει πνευματικών σχέσεων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών θεμελιούται αστασιάστως και αμεταθέτως στη βίωση του μυστηρίου της εν Χριστώ Σταυρώσεως και Αναστάσεως. Περί της θεμελιώδους αυτής εκκλησιολογικής αρχής επί της οποίας εδράζεται το σωτηριολογικό μυστήριο της του Χριστού Εκκλησίας ο Φαναριώτης Ιεράρχης μετ' εμφάσεως υπογραμμίζει αναφέροντας ότι: *«Ημείς η Ορθόδοξος Εκκλησία είμεθα κυρίως και κατ' εξοχήν Εκκλησία της Αναστάσεως, ξέρουμε να δεχώμεθα τους σταυρούς, αλλά ξέρουμε να ξεπερνάμε τους σταυρούς και να βαδίζουμε πάντοτε προς την Ανάστασιν, η Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως και η Εκκλησία Ρουμανίας»*.

Ως διαχρονικώς ακατάλυτη και αμετάτρεπτη εκκλησιολογική και κανονική αλήθεια παραμένει η διακήρυξη τοις πάσι, τοις εγγύς και τοις μακράν, τοις φιλαδέλφοις και αφιλαδέλφοις, του υψηλόφρονος φαναριώτου Ιεράρχου όσον αφορά την κηδεμονική

διακονική υπεροχή και αυτοθυσιαστική σταυρική κένωση της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου φιλοστόργου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας έναντι των λοιπών αδελφών και θυγατρών αυτής κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών προκειμένου να πραγματώνεται αδιαλείπτως η του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού ρήση και εντολή «ίνα ὡσιν εν», άνευ ουδεμίας μωροφιλοδόξου και ματαιοδόξου, αλαζονικής και κενοδόξου κοσμικής διαθέσεως για παποκαισαρική βατικάνειο εξουσία ή κυριαρχία του Αποστολικού Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου στον Ορθόδοξο κόσμο, όπως τραγικώς επιθυμεί και επιδιώκει η υπό την τυραννία της υπεροχικής αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας και ενός ιδιοτύπου βατικανείου παποκαισαρικού πνεύματος διατελούσα θυγάτηρ τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία.

Η αληθεύουσα από Θεού φωνή της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν τη αυτοθυσιαστική κενωτική διακονία των Πανορθοδόξων και του κόσμου παντός, Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησία διά χειλέων του όντως Πανορθοδόξου Οικουμενικού Ιεράρχου Χαλκηδόνοϋ Μελίτωνος ακούεται ενώπιον του τότε Μολδαβίας Ιουστίνου και διαχρονικώς έως της Μόσχας και του Κρεμλίνου, ως ακολούθως: *«Δηλούμεν, ότι ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον, εκτιμώμεν τας εκάστοτε περιστάσεις και καταστάσεις και αναλόγως της από παραδόσεως πεπιστευμένης εις το Ιερόν τούτο Κέντρον σοφίας, ρυθμίζομεν την τακτικήν της διακονίας εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία. Δηλούμεν ότι ο Οικουμενικός Θρόνος ουδεμίαν αξίωσιν ηγεμονίας έχει εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία. Μίαν μόνον αξίωσιν προτεραιότητος έχει εν τη πιστή διακονία της Ορθοδοξίας, εν τη εικόνι του Κυρίου του νίπτοντος τους πόδας των μαθητών Αυτού κατά τον Μυστικόν Δείπνον. Αύτη εστίν η αξίωσις ημών από του Φαναρίου, προς άπασαν την Ορθοδοξίαν, προς άπασαν της χριστιανοσύνης, προς άπασαν την ανθρωπότητα, του νίπτειν τους πόδας των ανθρώπων.*

Εν τη τελευταία αναλύσει της προοπτικής ημών ευρίσκεται πάντοτε ο άνθρωπος, πιστεύων και μη πιστεύων, ο άνθρωπος - το δημιούργημα του Θεού, εύθετος ή μη εις την Βασιλείαν Αυτού. Δεν είναι ημέτερον προνόμιον, ούτε των Ορθοδόξων, ούτε των Χριστιανών, η Βασιλεία του Θεού. Κατά την ρήσιν του ιδίου Κυρίου «και άλλα πρόβατα έχω, α ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης. Κακείνα με δει αγαγείν, και της φωνής μου ακούσουσι και γενήσεται μία ποιμήν εις ποιμήν» (Ιωάν. ι',16), Ποιμήν ο Χριστός. Προς αυτό αποβλέπομεν εκ Φαναρίου».

Ο λόγος του Γέροντος Χαλκηδόνοϋ Μελίτωνος κατά την εν τω Πατριαρχείω Βουκουρεστίου (1976) προσφώνηση αυτού προς τον Μολδαβίας Ιουστίνου αποτελεί τον δίκαιο έπαινο της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προς την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρουμανία Εκκλησία και δι' αυτής προς τον φιλόχριστο, ευσεβή και ευγενή Ορθόδοξο Ρουμανικό λαό. Υπογραμμίζοντας τον καθοριστικό και πάντοτε ενωτικό ρόλο της Ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας στο φλέγον και λεπτών χειρισμών ζήτημα της συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας καθώς και στην εν γένει προώθηση της Πανορθοδόξου Ενότητας και Διαχριστιανικής καταλλαγής και συνεργασίας αναφέρει τα εξής: *«Ο σκοπός της επισκέψεώς μας είναι ο εξής: είμεθα εδώ διά να συζητήσωμεν με την Αγιοτάτην Εκκλησίαν της Ρουμανίας το σπουδαίον θέμα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας και τα της προετοιμασίας αυτής. Μετά την προσευχήν αυτήν αρχίζουν αι συνομιλίας μας. Αποδίδομεν ιδιαιτέραν σπουδαιότητα εις τας σκέψεις της Αγιοτάτης Ρουμανικής Εκκλησίας, η οποία πάντοτε προσφέρει σπουδαίας υπηρεσίας εις τα διορθόδοξα και διαχριστιανικά ζητήματα και αντιπροσωπεύει την Ρουμανίαν επαξίως εις τας διορθόδοξους και διαχριστιανικάς συγκεντρώσεις.*

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μολδαβίας είναι η προσωπικότης εκείνη, η οποία από δεκαπενταετίας και πλέον επαξίως εκπροσωπεί εις τα διεθνή εκκλησιαστικά ζητήματα την Ρουμανικήν Εκκλησίαν και είναι ο συνεργάτης όλων ημών των αντιπροσώπων των άλλων Εκκλησιών εις τας διεκκλησιαστικάς ταύτας συγκεντρώσεις. Πάντοτε έχει να προσφέρη μίαν σοφήν σκέψιν και πάντοτε με καλήν θέλησιν, με αγάπην και με ειρήνην. Δηλαδή πράττων αυτό ο άγιος Μολδαβίας δεν κάμνει τίποτε περισσότερο από του εκφράζει τον ευγενή χαρακτήρα και το υψηλόν ήθος όλων υμών, του Ορθοδόξου Ρουμανικού λαού. Διότι γνωρίζομεν ότι ως σύνολον το Ρουμανικόν Έθνος διαδραματίζει σήμερον εις τον κόσμον ένα ρόλον οικοδομητικόν διά την ειρήνην, την φιλίαν μεταξύ των λαών και την πρόοδον εν γένει της ανθρωπότητος».

Μετ' εμφατικής επιμόνου γραφής ο αοίδιμος *«Αρχιτέκτων της Πανορθόδοξου Ενότητος και Διαχριστιανικής Καταλλαγής και Συνεργασίας»* Γέρων Χαλκηδόνης Μελίτων υπογραμμίζει την καθοριστικής και καταλυτικής σημασίας συνεισφορά της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας στην μεγάλη υπόθεση του όλου εγχειρήματος στα διορθόδοξα και διαχριστιανικά ζητήματα, απευθυνόμενος εν τιμητική προσφωνήσει προς τον εν έτει 1977 ενθronιζόμενον νέο Πατριάρχη Ρουμανίας Ιουστίνου και γράφων τα κάτωθι: *«...και οφείλω αμέσως να προσθέσω, έχω το ιδιαίτερον προνόμιον να εκπροσωπώ κάτι πλέον ενός Θρόνου, έστω και αν αυτός είναι ο Πρώτος Θρόνος της Ορθοδοξίας, να εκπροσωπώ, λέγω, την Μητέρα Εκκλησίαν της Ρουμανίας, Μητέρα υπερήφανον διά την πράγματι παγκοίμως ανεγνωρισμένην μεγάλην, ουσιαστικήν και οικοδομητικήν παρουσίαν της Ορθοδόξου Ρουμανικής Εκκλησίας εν τω διορθόδοξω διαχριστιανικώ θρησκευτικώ χώρω, αλλά και γενικότερον εν τω πολιτιστικώ ευρωπαϊκώ και τι περαιτέρω, τω της ανθρωπότητος χώρω, εν τη μεγάλη και άκρως την στιγμήν ταύτην επικαίρω υποθέσει της συνεννοήσεως και συμφιλίσεως των ανθρώπων, των από πάσης φυλής, θρησκευματος και άλλης δοξασίας - φιλοσοφικής, κοινωνιολογικής, πολιτικής - της υποθέσεως, εννοώ, που αποβλέπει εις την χριστιανικήν ενότητα, εις την συνεργασίαν μετά των άλλων θρησκευμάτων και εις την πανανθρώπινην σύμπραξιν διά την επικράτησιν των ιδεωδών, τα οποία πλέον δεν είναι απλώς ιδιώδη, αλλ' υπαρξιακή αναγκαιότης του πλανήτου μας, ήτοι της εν δικαιοσύνη ειρήνης, της διεθνούς διασφαλίσεως της αυτοδιαθέσεως και της ανεξαρτησίας των λαών, αλλά συγχρόνως και της διεθνούς διασφαλίσεως των ανά τον κόσμον διεσπαρμένων και εξ ιστορικής κληρονομίας εις την ευαισθησίαν του συγχρόνου ανθρώπου εμπεισιτευμένων φυλετικών και θρησκευτικών μειονοτήτων.*

Όταν ο λόγος της επισήμου προσφωνήσεως του φαναριώτου Ιεράρχου προς την ενθronιζόμενον Πατριάρχη Ρουμανίας Ιουστίνου προσλαμβάνει περισσότερο φιλάδελφο και οικείο ύφος και τόνο, αποκαλύπτει το όντως μεγαλείο της αληθούς και ανυποκρίτου εν Χριστώ αδελφικής αγάπης εν τω υγεί εκκλησιολογικώ πλαισίω της αμεταθέτως και ακλονήτως στερεάς Πανορθόδοξου Ενότητος, η οποία αποτελεί αρμονίας και ομονοίας άρρηκτη σύζευξη των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών μετά της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και κυρίως Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτοδος Εκκλησίας άνευ αφιλαδέλφων και λίαν νοσηρών, υπονομευτικών, μωροφιλοδόξων, κοσμικών ραδιουργιών, φατριαστικών ομαδοποιήσεων, εθνοφυλετικών προπαγανδών και εν γένει αντιευαγγελικών, αντιεκκλησιολογικών και αντικανονικών διασπαστικών, διχαστικών και ανθενωτικών λόγων και πράξεων, όπως δυστυχώς άπαντα τα ως άνω διενεργούνται και συντελούνται από αμνημονεύτων ετών και αδιαλείπτως μέχρι και σήμερον υπό της αγνώμονος θυγατρός τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας κατά της

φιλοστόργου Μητρός Αυτής Μεγάλης Αγίας του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Ο Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτων λοιπόν διά φιλαδέλφου γραφής και λόγου δικαιοτάτου και δεδικοιολογημένου επαίνου προς τον τότε Πατριάρχη Ρουμανίας Ιουστίνο και εν τω προσώπω αυτού προς την θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρουμανία Εκκλησία, που αποτελούν όντως διαχρονικές νουθετήριες παρακαταθήκες και προς τις λοιπές αδελφές και θυγατέρες κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες και τους Ιεράρχες αυτών, λέγει τάδε: *«Μακαριώτατε, επιθυμών να καταλήξω εις ένα τόνον περισσότερο αδελφικόν, εγκάρδιον ή επίσημον. Η μεθ' υμών προσωπική μου επικοινωνία και συνεργασία ανέρχεται από του έτους 1961, ήτοι από της Α' Πανορθόδοξου Διασκέψεως εν Ρόδω. Έκτοτε συνητηθήμεν και συνεργάσθημεν ομού εις Διορθόδοξους Διασκέψεις, εν τω Παγκοσμίω Συμβουλίω Εκκλησιών και γενικώτερον εις τας μεγάλας υποθέσεις της πανανθρωπίνης ενότητας.*

Σεις, ως φορεύς του ευγενούς ρουμανικού πνεύματος, εγώ δε, ο ταπεινός αδελφός σας, ως φορεύς του πνεύματος της Μητρός Εκκλησίας της Ρουμανίας, συνητηθήμεν πάντοτε εις την ιδίαν και μοναδικήν επιδίωξιν της Ορθοδοξίας, όπως, εν τη ιδία αυτής ενώσει, υπηρετήση την μείζονα υπόθεσιν της χριστιανικής ενότητας, της διαθρησκειακής συνεργασίας και της εν τοιαύτη διαθέσει και προετοιμασία, περαιτέρω συνεργασίας μεθ' όλων των καταστάσεων και ανθρώπων, αδιακρίτως ιδεολογικής - φιλοσοφικής, κοινωνιολογικής και πολιτικής τοποθετήσεως διά την υπηρεσίαν του συγχρόνου ανθρώπου και μόνον του ανθρώπου, διά να δώσωμεν μαρτυρίαν και απολογία, ότι ο άνθρωπος είναι δημιούργημα του Θεού και, ότι ημείς όλοι, οι από εκκλησιαστικής θέσεως εντεταλμένοι, έχομεν το υπέρτατον χρέος, φιλοσοφούντες, να μαρτυρήσωμεν ότι συνεχίζεται ο διάλογος Θεού και ανθρώπου και ο διάλογος ανθρώπου προς άνθρωπον».

Τα ως άνω διαχρονικής ιστορικής σημασίας και de profundis νουθετηρίου αξίας για την Πανορθόδοξη Ενότητα κείμενα του αοιδίμου «Ειρηνοποιού» και «Γεφυροποιού» του Ορθόδοξου και εν γένει Χριστιανικού κόσμου, όντως Οικουμενικού Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος επιβεβαιώνουν μία θεμελιώδη αρχή για τις διορθόδοξες - διεκκλησιαστικές σχέσεις, ότι δηλαδή για να είναι αυτές υγιείς, καρποφόρες και από Θεού ευλογημένες, δεν θα πρέπει να οριοθετούνται και να προσδιορίζονται με εθνοφυλετικά και κοσμικά κριτήρια, όπως αλλότρια προς τις ευαγγελικές, εκκλησιολογικές και κανονικές αρχές της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας. Οι κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες σεβόμενες τα όρια *«ά έθεντο οι Πατέρες ημών»* οφείλουν να υπερβαίνουν τα εθνοφυλετικά τείχη του ιστορικού γίνεσθαι, μακράν πολιτικών - κοσμικών επιδιώξεων και σκοπιμοτήτων, αποβλέποντας εν ομοψυχία, ομονοία και αρμονία αδελφική μετά της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, στην διακονία του μυστηρίου της του Χριστού Εκκλησίας για την σωτηρία του ανθρώπου και την μεταμόρφωση του κόσμου.

Λογίζομένη η γραφή του Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος ως «Causa Honoris έκφραση της φιλοστόργου και ανυποκρίτου αγάπης της Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προς την πολυφίλητη θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ρουμανία Εκκλησία αποτελεί «αεί ζώσα παρακαταθήκη» και για τις λοιπές κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες στο πλαίσιο της εν αυτοθυσιαστική κενωτική αγάπη επιβεβλημένης και υπό του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού εντελλομένης υπαρξιακών διαστάσεων προτροπής «ίνα ώσιν εν». Εάν δε οι προειρημένοι λόγοι του πανορθόδοξου

κύρους και εμβελείας Φαναριώτου Ιεράρχου αποτελούν όντως ρήματα αληθούς και δικαίου επαίνου για την τότε εκκλησιαστική ηγεσία της θυγατρής ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας, άλλο τόσο και έτι περισσότερο επαληθευόμενοι από την ζώσα εκκλησιαστική πραγματικότητα και την αψευδή ιστορία, ισχύουν και για την σημερινή εκκλησιαστική ηγεσία της Ορθοδόξου εν Ρουμανία Εκκλησίας, η οποία διαχρονικώς και μάλιστα ιδιαίζόντως κατά τις εργασίες της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας απέδειξε έργις και λόγοις ότι διακονεί την του Αρχιερέως Ιησού Χριστού προτροπή: *«ίνα ώσιν εν»*.